

Geachte lezer,

Laat ik beginnen met het simpele feit dat na 6 jaar het voor mij als ouder van een voormalig thuiszitter nog steeds moeilijk is om alles te herbeleven om input te geven aan deze internetconsultatie.

Het is december 2020 en mijn chronisch zieke en gehandicapte dochter is afgestudeerd, woont op zichzelf en volgt nu aanvullende masters, naast de pabo.

Dat is het mooie nieuws wat ik u kan brengen. De weg er naartoe was vies, modderig en vol opgebrachte hindernissen.

Ik neem u mee op deze weg, zodat ook u allen die meeleezen waarom een leerrecht zoals dhr. Van Meenen bepleit zo belangrijk is.

Na twee ongelukken werd mijn chronisch zieke kind in april 2014 ook gehandicapt. De schoolgang zat er niet in doordat er te veel lichamelijke problematieken speelden. Ik verwachtte dat de komst van de Wet Passend Onderwijs er voor zou zorgen dat haar onderwijs geborgd zou zijn, maar leerde toen de term **Handelingsverlegen**. En hier begon de strijd voor het recht op onderwijs van mijn toen 15-jarige dochter.

De VT-melding vanuit school werd een feit, beschermingstafel, leerplichtambtenaren, onderwijsconsulenten, proces-verbalen, zittingen bij de commissie passend onderwijs en nog veel meer.

Dit allemaal terwijl ik niet wist of mijn kind ooit haar functies over haar lichaam terug zou krijgen, terwijl haar geest snakte naar ontwikkeling, ik zelf kanker had ontwikkeld en later ook nog ontstoken organen. Sterker nog, de dag na 1 van de zittingen bij de geschillencommissie passend onderwijs, ging ik met spoed weer onder het mes.

In de tussentijd was ik overtuigd van het feit dat de hele cirkel die er voor zou moeten zorgen dat mijn kind zich kon ontwikkelen op haar niveau er op gericht was om haar IN school alleen les te geven op de termijnen van de school ipv dat er gekeken werd naar wat mogelijk was voor mijn kind en wat zij nodig had.

1 oktober 2015

Nog steeds geen onderwijs voor mijn kind, maar wel de **ThuiszittersTellen Manifestatie**. Mijn dochter sprak met dhr. Dekker die nav oa dit gesprek op 18 november 2015 de kamerbrief over Onderwijs op een ander locatie stuurde en mijn gesprekken met het doorpakteam van OCW en VWS. Ik kon als ouder toen doorpakken. Via **Stichting Keurmerk Thuisonderwijs** liet ik mijn ontwikkelde onderwijsplan toetsen en kocht een LOI-pakket.

Natuurlijk had ik dit al eerder als optie benoemd bij de school en het samenwerkingsverband, maar de constructie was zo dat de school al het geld voor passend onderwijs direct gestort kreeg en het samenwerkingsverband dus wel akkoord ging, maar geen geld er voor had.

VT was zeer meewerkend en bleef als paraplu bij ons als gezin in beeld, maar de andere "partners" hadden grote moeite en wilden niet meewerken, dus weer een gang naar de geschillencommissie passend onderwijs, weer een uitnodiging voor het opstellen voor een proces-verbaal en weer een brief waarin stond dat mijn kind niet meer welkom was in school en uitgeschreven was.

We schaalden op met een onderwijsadvocaat mevr. mr. Annie Wigger. Nu lijkt het alsof wij opeens alles aan het verharden zijn, maar vanaf het begin heeft de school consequent een advocaat bij alles gehad.

Er werd een bemiddelingspoging gedaan, maar ook bij de bemiddelaar miste kennis en kunde van de nieuwe Wet Passend Onderwijs en eigenlijk alle rechten die een kind al heeft. Men gaat er standaard vanuit dat de het enige gezag is. Ik verzin dit trouwens niet, dit is door de directeur letterlijk zo uitgesproken richting de geschillencommissie passend onderwijs.

Inmiddels zijn we in juni 2016.

In een half jaar tijd heeft mijn dochter het volledige havo-pakket doorlopen, alle opdrachten voldaan om het volledige examen via staatsexamen te mogen doen.

Om dit alles te kunnen regelen was de sluitingsdatum van 31 december 2015 gehaald.

Nog steeds lagen de eerder genoemde tegenwerkende “partners” dwars en verzonnen eisen waar de honden geen brood van lusten.

Samen met VT en de begeleider vanuit DUO om het staatsexamen in goede banen te leiden, heb ik een veilige setting kunnen creëren waardoor naast de medische behandelingen en revalidatie het examen thuis afgenomen kon worden.

Alles met als resultaat dat mijn kind in één keer slaagde voor haar havo-diploma.

Wij hebben twee jaar lang strijd gehad waar dit niet nodig was geweest wanneer er leerrecht. Omdat ik weigerde akkoord te gaan met een volledige vrijstelling onder artikel 5 van de leerplichtwet waarmee ik als ouder dus volledig gefinancierd verantwoordelijk ben voor de ontwikkeling van mijn kind (en ook de kinderbijslag bijv komt te vervallen want inschrijving bij school is dan ook weg van 16-jarige).

Ik breek nu één van de voorwaarden die de school stelde aan het betalen van een schikkingsvergoeding. Ik vertel nu dat ik doorgedrukt heb en een vergoeding heb geëist voor alle gemaakte kosten tbv het onderwijs voor mijn dochter. Dit is ook buiten de boeken omgegaan van de school.

Wij zijn van ver gekomen en ik laat het aan uw verbeelding over hoe men heeft geprobeerd om alles tegen te werken en hoe diep de wonden nog steeds zijn.

Mw. Sederius was één van de Tweede Kamerleden die ons moed insprak en ook vragen heeft gesteld nav mijn arrestatie. Ook dat is gebeurd in de anderhalf jaar tijd.

En dankzij mw. Slump wist ik dat ik als ouder niet machteloos was, ondanks alles wat er op het pad van mijn kind en mij gegooid werd.

Door de leerrecht te verankeren, kunnen kinderen hun recht op onderwijs en ontwikkeling blijven ervaren zonder strijd waar beschadigingen door kunnen ontstaan. Pedagogisch is het verantwoord wanneer er vanuit de ontwikkeling van het kind gekeken wordt ipv het kind geforceerd in een niet passende onderwijssetting te verplichten.

Nu is het niet zo dat haar overgang van VO naar Hbo soepel ging. Men was niet zo “ingesteld” op een slimme gehandicapte studente van 17 jaar en ook hier ging er meer mis dan goed. Maar alles begint bij het vo. Zolang leerlingen met een functiebeperking daar al bij de poort geselecteerd worden, zal er nooit een inclusieve en toegankelijke HO zijn, puur omdat hier dus via de mensenrechten alles geregeld moeten worden en het Verdrag Handicap. Het recht op onderwijs is alleen geborgd op leerplichtige leeftijd icm de startkwalificatie.

De overgang van Hbo naar Wo was weer een “haken en ogen”-relaas.

En omdat de wajong vanaf 2015 niet meer te betreden was, leent ze haar hele onderwijs bij elkaar, net zoals ik het moest doen bij het vo voor haar.

Het ergste wat ik nu nog vind is dat scholen en gemeenten nog steeds niet volledig inclusief en (letterlijk) toegankelijk zijn. De leerlingen zijn degene die alle energie kwijt zijn aan vroeg opstaan, verplaatsen met een busje of taxi (hier ligt ook weer een teleurstellend verhaal maar niet relevant voor de internetconsultatie) en de ouders al het regelwerk die er allemaal bijhangt, omdat zij niet welkom zijn op een school in hun eigen gemeente.

Ik had u kunnen laten lezen over elk moment dat ik als ouder mij machteloos voelde, onbegrepen, niet gesteund, angst, geïsoleerd, gestigmatiseerd en vernederd, maar dan had ik 17 pagina's volgeschreven.

Ook had ik alle wet- en regelgeving kunnen benoemen. En dat is geen positief iets. Ouders zouden er namelijk op moeten kunnen vertrouwen dat alle partners deze kennen en toepassen ipv dat de ouder zich hier telkenmale op moet beroepen.

En alles in de wetenschap dat vele ouders met mij het zullen herkennen. De Miep Ziek contracten waren er ook niet voor niets en het recht om ouders mee te laten beslissen op het handelingsdeel van het OPP.

En natuurlijk ben ik bereid om in gesprek te gaan, te adviseren en verbeterpunten aan te dragen. Alles wat er gebeurd is veranderd niet, maar kan wel verbeteren voor anderen. En natuurlijk ben ik daar zelf ook mee begonnen.

Ik kreeg de unieke kans om als gemeenteraadslid zitting te nemen en mag nu namens de nieuwe politieke partij **Diversiteit, Inclusie & Toegankelijkheid dus! (DITdus!)** lokaal de belangen behartigen van ook kinderen, jongeren en hun vertegenwoordigers. Door verbinding deel zijn van de oplossing is belangrijker dan aan de kant "boe"roepen.

Met hoogachting,

Brenda Hagen